

[Poul Schlüter]

Jeg synes, det gør stærkt indtryk på os, at en række erhverv vurderer den lovgivning, som nu er forelagt, til at ville afstedkomme en lønudvikling i størrelsen ca. 20 pct. over to år. Holder det, så bliver der let tale om et betalingsbalanceunderskud i år på omkring 9 mia kr., og så må man frygte, at betalingsbalanceunderskuddet i 1980 kan blive på 11 mia kr. Det vil være det dobbelte af de 5½ mia kr. for 1980, som hele tiden har været regeringens erklærede målsætning. Derfor forstår jeg også godt, at udenrigsministeren de sidste uger har gjort meget væsen af det udtryk, som han har opfundet: at nu skal man jo ikke føre politik på decimaler. Men jeg fik mine bange anelser. I dag kan vi konstatere, at udenrigsministeren heller ikke vil føre politik på milliarder.

Sammen med mange andre af udenrigsministerens undersåtter måtte jeg forleden undrende på TV-skærmen se udenrigsministeren give den forklaring: jo, vist skal de 6½ mia kr. nu justeres, men det skyldes energifordyrelsen. Det synes jeg ikke er en redelig forklaring. Det er ikke engang en redelig bortforklaring, for det er jo ikke derfor, tallet nu skal justeres. Allerede i februar sagde regeringens egne embedsmænd, at de 6½ mia kr. ikke engang ville holde med 8 pct. i lønudvikling og uden dyrere olie. Nu føres der en langt slappere indkomspolitik. Hvordan har dog dette været muligt?

Vi mener, svaret er enkelt. Det består i, at vi har en statsminister, som med begge sine regeringspartiers accept har prioriteret sit forhold til fagbevægelsen højere end hensynet til arbejdsløsheden, til betalingsbalancen, til landets økonomiske sundhed. Vil statsministeren bestride, at de omkostningsstigninger, vi nu skal opleve, vil føre til større arbejdsløshed? Det er muligt, han vil, men han kan ikke.

I efteråret skrev jeg en artikel, hvor jeg brugte det udtryk, at når en dag venskabet skal genoprettes mellem statsministeren og hr. Thomas Nielsen, så vil hr. Thomas Nielsen skrive en faktura, og den skal statsministeren betale. Det er det, der nu sker. Regeringen lod sig kue af LOs top. Statsministeren er reddet, de syv venstreministre kan fortsætte på taburetterne, men arbejdspladserne er ikke reddet. Dem får vi færre af. Det er prisen for at bilægge striden mellem statsministeren og hr. Thomas Nielsen. Pri-

sen kommer samfundet til at betale – og ikke mindst de tre grupper, de to regeringspartier især svigtede: de selvstændige, funktionærerne og de offentligt ansatte.

Statsministeren gjorde jo det hele op sådan, at det var en betingelse for regeringens politik, at den blev godkendt af LO. Er det mon nogen sinde sket før? Socialdemokratiske statsministre har i årtier været vant til at møde truslen om uro på arbejdsmarkedet, men har man før gjort det til en betingelse for en socialdemokratisk regerings politik, at den skulle godkendes af LOs top? Skete det under Jens Otto Krag, under Kampmann, under H. C. Hansen, under Hans Hedtoft? Jeg kan ikke erindre det. Hvis statsministeren kan, vil jeg gerne høre om det.

Jo, det er gået nøjagtigt, som socialdemokratiet og LO-ledelsen sammen planlagde for nogle uger siden. Min kompliment! LO-skitsen, som statsministeren og arbejdsministeren var medforfattere til, mens venstres ministre vendte ryggen til, blev afgørende, og siden har regeringen ikke haft ringeste autoritet over for LO. Om nogle dage er skitsen nok gennemført. Dvs. der er en reel ændring: i stedet for det højere ATP-bidrag, der efter skitsen skulle koste 90 mill. kr., får vi nu de 225 mill. i andet overenskomstår. Det er blevet dyrere. Jeg har forstået, at venstre foretrak de 225 mill. kr. fremfor 1 kr. 70 øre i andet år som en forøgelse af garantilønnen. Har venstre mon valgt rigtigt? Har man sikret sig, at de 225 mill. kr. ikke udvikler sig til en større omkostningsbelastning end forøgelsen med 1 kr. 70 øre i timen? Det er væsentligt.

Jeg vil godt spørge arbejdsministeren, om garantilønnens forhøjelse nu skal gælde med tilbagevirkende kraft eller fra lovens vedtagelse.

I min gruppe mener vi, at det i dag desværre er nødvendigt at lægge til grund, at lønstigningstakten de kommende år ikke bliver mindre end før. LO fik sandelig sin vilje med regeringen. Det var der også almindelig enighed om i erhvervslivet og i dagspressen – med en enkelt undtagelse. Et københavnsk dagblad, som ellers står mit hjerte nær, skrev, at statsministeren fulgte venstre og slækkede på LOs krav. Somme tider virker reportagen i netop denne avis, som om den var skrevet af venstres pressetjeneste – hvad der jo også er mange der mener den er.